

Στην Τριαντίνα
f. 2015 de Internet (e-mail)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ, ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΜΙΧΑΗΛ

Το όψιμο συγγραφικό ταλέντο του Τάκη αποκαλύφθηκε χάρη στο Ιντερνέτ. Μέσα απο την ιστοσελίδα «Λεμεσός για την Ειρήνη» μια ομάδα φίλων της επανένωσης αντάλλασσε μηνύματα. Αλλοτε ήπια και ειρηνικά, άλλοτε πιο δεικτικά και ενίοτε παθιασμένα. Ο Τάκης ξεχώριζε με το αδιάλλακτο και ανυποχώρητο ύφος του, γεμάτο στοργή και αγάπη οταν αφορούσε τους φίλους του, γεμάτο οργή και μένος οταν αφορούσε τους αντιπάλους, για να μην πω εχθρούς του. Μια φορά μάλιστα, αν δεν κάνω λάθος έκλεισε οργισμένος το κείμενο του λέγοντας οτι δεν θα ξαναγράψει. Ευτυχώς όμως δεν κράτησε την υπόσχεση του.

Κι έτσι, ανάμεσα στα ηλεκτρονικά πολιτικά άρθρα, μερικά απο τα οποια δημοσιεύονταν και σε εφημερίδες, ο Τάκης άρχισε να μας στέλλει και κάποια προσωπικά κείμενα για την πόλη που τον γέννησε. Μια άγνωστη πτυχή του έκανε δειλά δειλά την εμφάνιση της. Εκείνη του νοσταλγου της μικρής πόλης της Λεμεσού της δεκαετίας του πενήντα και του εξήντα που τα όρια της μόλις αγγίζαν την Λεωφόρο Μακαρίου, το ΑηΓιωρκούδι και τον Αη Αντώνη. Η πέννα του χάιδεψε τρυφερα τις συνοικίες των παιδικων και νεανικών μας χρόνων. Κούπτες, Κεσουγλουθκια, Τζιαμούδα, Παμπούλα, Πεντάδρομος, οδός Αγίου Ανδρέου και Σαριπόλου, ΑΕΛ και Αρης, παντοπουλείον, μώλος, και Οδός Γλάδστωνος, το λεγόμενο νυφοπάζαρο, με τα πηγαινελα των νέων και τα καλοκαιρινά σινεμά. Πολύχρωμο πλήθος συνομήλικων και μεγαλύτερων λεμεσιανών άρχισε να κανει τις βόλτες του στους δρομους της μνήμης του Τάκη, να κάθεται στα θρανία του Λανιτείου η στα ζαχαροπλαστεια της εποχής, στο Ντελίζ η στο Μίλκ Μπάρ, να ερωτεύεται και να ονειρευεται.

Η γραφή του, αναπάντεχα δόκιμη, μας ξάφνιασε. Ηταν φανερό πως ο Τάκης γύρευε ενα τρόπο να βγάλει απο μέσα του ολα εκείνα που τον έπνιγαν απο νοσταλγία. . Οι φίλοι του που τον παρακολουθούσαν στα ηλεκτρονικά μηνυματα, τον ενθάρρυναν να προχωρήσει, να γράψει κι αλλα για την Λεμεσό που ήξερε και που θυμοταν. Κι ο Τάκης έγγραψε.

Ηρθε ενα πρωινό στο σπίτι κρύβοντας με σεμνότητα κάποια χειρογραφα . Αφού είπιαμε τον καφέ, τόλμησε επιτέλους να τα βάλει στο τραπέζι. Ηταν τα πρώτα κεφάλαια του βιβλίου που τώρα έχετε στα χέρια σας. Ο μικρός Μιχάλης οκτώ χρονών, μετέπειτα πατέρας του Τάκη, μαζί με τον αδελφό του Φιλή δώδεκα χρονών, κρατώντας απο ένα μπόγο στο χέρι, περιμένουν στην αποβάθρα για να ανεβούν στο πλοίο που θα τους πάρει στην Αίγυπτο. Οι μικροί μετανάστες, ξεκινούν για τη βιοπάλη. Αρχίζει η ιστορία των παιδιών της Κυριακής.

Πέρασε πολύς καιρός απο τότε. Και πολύς καιρός απο το πρώτο χειρογραφο του Τάκη. Γιατι για να ολοκληρωθεί το πόνημα χρειάζονταν πολλά και διάφορα. Και πάνω απο όλα χρήματα, για την έκδοση του βιβλίου. Άλλος ένας γολγοθάς για τον περήφανο Τάκη που με κανένα τρόπο δεν θέλησε να συμβιβαστεί, να παρακαλέσει. Αλλα και που δεν τάβαλε κάτω. Και νάτο το Βιβλίο του.

Δεν θα πώ άλλα. Τις άλλες πλευρές του Τάκη θα τις συμπληρώσουν οι φίλοι του. Του αγωνιστή, του πατριώτη, του δουλευτή, του ποδοσφαιριστή, του αφοσιωμένου φίλου, αδελφού, πατέρα και παππού. Εγώ απλώς θα του ευχηθώ, καλοτάξιδο, Τάκη και να συνεχίσεις.